

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: Y. M., narozený dne X,
státní příslušník X,
toho času ve Věznici Plzeň,
Klatovská 202, 306 35 Plzeň,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky,
IČ 00007064, pošt. schr. 21/OAM,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2022, č. j. OAM-129/LE-LE05-LE05-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce dne 30. 9. 2021 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Důvodem žádosti

byl nesouhlas žalobce s jeho vydáním do Ruska k výkonu trestu kvůli prodeji drog. Za skutečnou příčinu svého trestu označil žalobce svou údajnou příslušnost ke skupině kolem opozičního předáka Alexeje Navalného. Dne 4. 2. 2022 vzal žalobce svou azylovou žádost zpět. Žalovaný zpětvzetí obdržel dne 28. 2. 2022.

2. Žalovaný řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu zastavil podle § 25 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a to právě pro skutečnost, že žalobce vzal svou žádost o mezinárodní ochranu zpět.
3. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou, v níž sdělil následující: zastavení procesu o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky žalovaný zastavil v souladu se žádostí žalobce. Zpětvzetí však žalobce učinil ještě v době před propuknutím válečné agrese ze strany Ruska. Pod tíhou aktuálního dění na Ukrajině se žalobce domníval, že by byl rozhodnutím žalovaného vystaven nebezpečí nelidského zacházení z důvodu příslušnosti k Ukrajině.
4. Žalovaný k žalobě sdělil následující vyjádření: prolomit neodvolatelnost zpětvzetí žádosti pro pozdější změnu situace v zemi původu by bylo možné pouze za podmínky, že by jinak žalobce skutečně byl nucen vycestovat do země původu, a došlo by tak k porušení zásady non-refoulement. Tak tomu ovšem v posuzované věci podle žalovaného není. S vědomím existence mezinárodního zatykače na žalobce žalovaný uvedl, že žalobce může svou pobytovou situaci řešit řadou zákonných způsobů, které ČR ukrajinským občanům v této situaci poskytuje. Žalobce tedy podle žalovaného může na území ČR i nadále setrvat, a to i s ohledem na extradiční řízení, které probíhá. V žalobcově situaci lze podat novou žádost o mezinárodní ochranu, případně využít institutu dočasné ochrany.
5. K vyjádření žalovaného doručil žalobce repliku, v níž uvedl následující: žaloba byla podána zejména za účelem pokračování v azylovém řízení. Byť žalobce původně sám inicioval zastavení řízení, má za to, že nová žádost o mezinárodní ochranu by pro něj znamenala další časovou prodlevu.
6. Napadený výrok rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Ustanovení § 25 písm. a) zákona o azylu říká: *„Řízení se zastaví, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany vzal žádost o udělení mezinárodní ochrany zpět.“*
8. Klíčové je, zda projev žalobcovy vůle v podobě zpětvzetí žádosti o udělení azylu nevzbuzoval pochybnosti a sám žalobce svým vlastnoručním podpisem stvrdil, že tento úkon učinil dobrovolně a z vlastního rozhodnutí [vizte rozsudek Nejvyššího správního soudu, dále jen „NSS“, č. j. 6 Azs 483/2004-45 ze dne 15. 9. 2005]. Takové pochybnosti zpětvzetí nevzbuzovalo. Ostatně v samotné žalobě i v replice se žalobce k řečenému zpětvzetí přihlásil.
9. Požadavek na zpětvzetí byl dále žalobcem učiněn zřetelně, resp. srozumitelně (vizte rozsudek NSS č. j. 3 Azs 388/2004-70 ze dne 7. 9. 2005).
10. Žalobcově argumentaci nesvědčí ani právní literatura akademická. Doc. Pavel Molek již ve svém komentáři k zákonu o azylu vydaném knižně roku 2010 v nakladatelství Wolters Kluwer napsal: *„Naopak tam, kde je vůle ke zpětvzetí žádosti zjevná, jsou dány důvody pro zastavení řízení, na čemž již nemůže nic změnit ani to, že si žadatel svůj čin po určité době rozmyslí a chce jej zvrátit...“*

11. Tentýž odborný pramen vzápětí doplnil, potažmo specifikoval: „Zastavení řízení z tohoto důvodu [a dále z důvodu podle písmene d) a b)] nevylučuje zahájení nového řízení na základě nové žádosti, jak plyne z § 10 odst. 3 azylového zákona.“
12. Daný poznatek je kompatibilní s aktuálním zněním azylového zákona, v jehož § 3 odst. 2 mimo jiné stojí: „Žádostí o udělení mezinárodní ochrany je však projev vůle cizince podle věty první (např. azylová žádost po ukončení soudního řízení – pozn. soudu), na základě jehož obsahu se lze důvodně domnívat, že došlo k podstatné změně okolností vztahujících se k jeho možnému pronásledování nebo hrozbě vážné újmy; ministerstvo vyrozumí cizince o tom, zda se jeho projev vůle za podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany považuje.“
13. Právo podat novou žádost o mezinárodní ochranu potvrdil žalobci též žalovaný ve svém vyjádření k předmětné žalobě. Zároveň upozornil i na další možnosti k řešení dané pobytové situace ve prospěch žalobcova zájmu.
14. Argument žalobce z repliky o časové prodlevě soud nemůže akceptovat, poněvadž ho neshledává za azylově relevantní. Důvod tohoto závěru soudu je zřejmý: žalobce se snaží vyhnout návratu do Ruska, a tedy zůstat na území ČR, pročez prizmatem této strategie záleží druhotně na legálním statusu, který žalobci v návratu zabrání – zda status držitele azylu či „jen“ žadatele o azyl. Navíc i při neúspěšném novém „pokusu“ o mezinárodní ochranu může proti nepříznivému verdiktu znovu podat žalobu, eventuálně spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku, což žalobcem podsouvanou tezi o fatalitě stávajícího soudního řízení vyvrací.
15. Obiter dictum: soud přezkoumával procesní rozhodnutí (zastavení azylového řízení pro zpětvzetí). K samotnému obsahu azylového případu se tak vyjádří pouze nad rámec výše představeného odůvodnění. Žalobcova tvrzení během azylového řízení a jeho následného soudního přezkumu vykazují známky zjevné nesourodosti. V samotné azylové žádosti svůj trest v Rusku žalobce hodnotí za politicky motivovaný z důvodu příslušnosti k Navalného skupině, přičemž v zaprotokolovaném pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 18. 10. 2021 odpověděl, že s Navalným nespolupracoval. V tomtéž pohovoru dále uvedl, že se na území Ruska pohyboval v drogovém prostředí a drogy dokonce sháněl. V žalobě se o svých dříve tvrzených politických aktivitách již nezminil vůbec. Stejně tak v ní netvrdil nespravedlnost trestu. Vlivem těchto argumentačních „posunů“ žalobcovy výroky nevyhnutelně musí působit minimálně zmatečně, ne-li přímo účelově. Každopádně nepřispívají k žalobcově důvěryhodnosti.
16. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 13. května 2022

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.